

Arrest

nr. 164 841 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 april 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 16 oktober 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.04.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten van haar tewerkstelling bij SPRL Residence Les Piges voorgelegd: loonfiches vanaf 03.2013 tot en met 03.2015, een document dd 03.09.2014 van het federale pensioenfonds van de non profit sector voor het jaar 2014, fiches 281.10 van het jaar 2013 en 2012, individuele rekening voor het jaar 2012 en 2013.

De inkomsten van de referentiepersoon zijn stabiel te noemen. Zij is reeds sedert 2009 aan de slag bij deze firma.

Echter de maandelijkse inkomsten liggen rond de 1100 euro per maand. Dit bedrag is niet ter waarde van 120 van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals gesteld in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er in een dergelijk geval een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Rekening houdend met het feit dat de huur reeds 525 euro per maand bedraagt en de armoederisicogrens voor twee volwassenen in België rond de 1500 e) wordt geschat, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon wel degelijk over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast moet beschikken, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesememorie vat de verzoekende partij haar enig middel als volgt samen:

"1. De verzoekende partij formuleerde in het inleidende verzoekschrift volgend enig middel: "Schending van de artikelen 40ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de artikelen 41 en 45 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en schending van het recht op verdediging".

2. De verwerende partij citeert 2 Arresten van de Raad van State, die evenwel niet terug te vinden zijn op de website van de Raad van State en die evenmin worden medegedeeld.

Het Arrest nr. 153.695 betreft een Arrest dat werd uitgesproken op 12/1/2006, maar heeft niets te maken met het contentieux dat in huidig geding aan de orde is.

3. Wanneer er geen inkomenseis kan worden gesteld voor onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied verblijven, dan geldt zulks des te meer voor Belgen.

4. De door de verwerende partij ingeroepen bepaling is strijdig met art. 8 E.V.R.M. in zoverre deze bepaling de bedoeling heeft de gezinshereniging tegen te werken.

5. De vereiste dat een middel duidelijk moet zijn, belet evenwel niet dat de uiteenzetting summier kan zijn (Procédures voor de Raad van State, Stephan De Taeye, nr. 120, p. 124): in casu waarborgt art. 8 E.V.R.M. het gezinsleven en is elke maatregel, die belet dat er een normaal gezinsleven zou bestaan, strijdig met voormeld artikel.

6. De verzoekende partij voegt bij deze Memorie het formuliertje dat afgegeven werd op het stadhuis van Diksmuide en waarin uitsluitend gevraagd wordt naar de inkomsten van de echtgenote van de verzoekende partij.

7. Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij gehoord door een orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken of kreeg hij de kans om gehoord te worden.

8. Het hoorrecht werd geschonden en het maakt een essentieel onderdeel uit van het recht op verdediging dat dus werd geschonden.

9. Vermits de verzoekende partij niet beschikt over de tekst van het volledige Arrest nr. 232.612 van 20 oktober 2015, kan niet nagegaan worden wat de Raad van State precies heeft bedoeld.

In casu is er in elk geval geen sprake van een probleem ten gevolge van het huwelijksvermogensrecht.

In casu stelt de verzoekende partij dat er in de beslissing uitsluitend rekening werd gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de verzoekende partij, terwijl het maandelijks gezinsinkomen ongeveer €2.600 bedraagt, zijnde ruim boven de norm van 120%.

10. Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat de DVZ rekening moet houden met de bestaansmiddelen van de echtgenoot, die de gezinshereniging vraagt (RvV, 21/05/2015, nr. 145 913; RvV, 14/07/2014, nr. 126.996).

In casu dient te worden vastgesteld dat er een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet geschiedde.

*De beslissing schendt bijgevolg art. 40ter van de Vreemdelingenwet.
Het middel is gegrond.”*

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)”

2.4. Waar verzoekende partij betoogt dat geen inkomenseis wordt gesteld voor derdelanders die wettig op het grondgebied verblijven zodat dit des te meer geldt voor Belgen, maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, die toepassing maakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, onwettig is of op kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Verzoekende partij toont bovendien, gelet op het bepaalde van artikel 10 van de vreemdelingenwet, niet aan dat derdelanders die wettig op het grondgebied verblijven niet moeten voldoen aan een inkomenseis wanneer zij zich willen laten vervoegen door hun echtgeno(o)t(e).

2.5. Waar verzoekende partij wijst op een schending van haar gezinsleven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet blijkt dat haar gezinsleven op het Belgische grondgebied in het gedrang wordt gebracht. In zoverre de verzoekende partij meent dat geen toetsing aan artikel 8 EVRM werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan. (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ter zake kan worden verwezen naar het arrest GwH nr. 123/2013 van 26 september 2013 waarin het volgende werd overwogen:

“B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.6. Verzoekende partij beklagt zich voorts over het feit dat geen rekening werd gehouden met haar inkomsten, doch enkel met die van haar Belgische echtgenote. Evenwel dient vastgesteld dat verzoekende partij enkel het bewijs van inkomsten van haar Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Daarnaast blijkt dat verzoekende partij op 21 april 2015 een bijlage 19ter ondertekende, meer bepaald de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie waarbij uitdrukkelijk werd meegedeeld: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 20.07.2015 (dag/maand/jaar) de volgende documenten over te leggen: ziektekostenverzekering, geregistreerd huurcontract, bewijs van voldoende bestaansmiddelen”*. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat enkel gevraagd werd naar de bestaansmiddelen die de Belgische referentiepersoon in eigen hoofde genereert. Verzoekende partij legt thans wel een niet ondertekend stuk voor (stuk 5) waaruit blijkt dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belg wordt gevraagd, maar dit neemt niet weg dat de bijlage 19ter die verzoekende partij ondertekend heeft en die als bewijs dient voor haar aanvraag, enkel refereert aan het bestaan van voldoende bestaansmiddelen. Bovendien stond het de verzoekende partij – die er zelf voor kiest een aanvraag in te dienen – in kader van deze aanvraag vrij alle door haar dienstig geachte stukken voor te leggen, en dus ook het bewijs van haar persoonlijke bestaansmiddelen. Nu zij in kader van haar aanvraag bij machte was alle door haar dienstig geachte stukken voor te leggen, kan verzoekende partij bezwaarlijk een schending van het hoorrecht aannemelijk maken.

In tegenstelling voorts nog tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing geenszins gesteld dat enkel rekening wordt gehouden met de inkomsten van de Belgische referentiepersoon. Daar de verzoekende partij zich beperkt heeft tot het voorleggen van bewijzen van inkomsten van de Belgische referentiepersoon, is het logisch dat enkel hierop wordt ingegaan in de bestreden beslissing en niks wordt gemotiveerd omtrent het inkomen van de verzoekende partij zelf, nu logischerwijze de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was. De opmerkingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen over met welk inkomen moet rekening gehouden worden, is terzake niet dienend nu dergelijke motivering nergens voorkomt in de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij haar betoog koppelt aan een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat met haar inkomen geen rekening zou zijn gehouden.

2.7. Verzoekende partij als familielid van een Belgische onderdaan valt voorts niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG. De verwijzing naar artikel 7 van voormelde richtlijn is in casu dan ook niet dienstig.

2.8. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER